ΚΨΔ02| ΜΕΡΟΣ Β΄

Ἑπτὰ ὅθεν προσωπικότητες ἐγκρύπτονται ἐν ἑνὶ ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ, αἵτινες συνεχόμεναι ὑπὸ τῆς μιᾶς παρουσιάζονται ὡς μία προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὑπὸ τὴν κυριώδη, τὴν ἀναλλοίωτον Πνευματικὴν προσωπικότητα. Ἕκαστος τῶν ἑπτὰ ἐν ὑμῖν ἀνθρώπων, ὑφίσταται, λειτουργεῖ καὶ ἐκδηλοῦται ἐπὶ τῇ βάσει ἰδίων νόμων, δρώντων κατ' ἴδιον τρόπον ἐνεργείας, δι' ἕνα ἕκαστον τῶν ἑπτὰ ἐν ἡμῖν ἀνθρώπων, ἰδίας μορφῆς αἴτια μὲ ποικιλίαν ἀντιστοίχων φαινομένων, ἅτινα ἐν τοῖς ἀναλόγοις ἐκδηλώσεσιν αὐτῶν, ὁρίζουν τὴν διαφορὰν ἑκάστου καὶ τὴν μυστηριώδη συνοχήν, τὴν διέπουσαν τὰς τῶν ἑπτὰ ποικιλομόρφους καὶ διαφόρους ἐκδηλώσεις. Ἰδία ἑκάστοτε δυναμικὴ πλοκὴ διακρίνει ἑκάστην λειτουργίαν, διάφορα μέσα χρησιμεύουσιν ὡς ὄργανα ἐκδηλώσεως ἑκάστης τούτων. Ποικίλοι συνδυασμοί, συνειρμοὶ ἀνομοιόμορφοι, ποικίλαι μορφαὶ τῆς ἀντιθέσεως ὁρίζουσιν ἕκαστον ἄνθρωπον ἐκ τῶν ἐν ἡμῖν. Εἰς τὰς διαφορὰς δὲ ταύτας, εἰς τὰς διαφόρους ἀναλογίας, εἰς τὴν κατὰ διαφόρους ἐντελῶς τρόπους ἐκδήλωσιν ἐνεργουσῶν δυνάμεων **εἰς τὴν ὑπερτροφίαν ἢ ἀτροφίαν ἑνὸς τῶν ἑπτά** ἐν ἡμῖν ἀνθρώπων, ἔγκειται καὶ ἡ διάκρισις ἡ ὑφισταμένη μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀτόμων ἡ διακρίνουσα τὸν πνευματωδέστερον τοῦ μέν, τὴν σωματικὴν ῥώμην τοῦ δέ, τὴν ψυχικὴν λεπτότητα ἑτέρου, τὴν εὔκολον ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ Ἀόρατον καὶ τὸ εὐμετάπτωτον ἑνὸς ἄλλου.

Ἀλλὰ πάσας τὰς ἐκ τῆς μιᾶς ἀπὸ τὰς ἑπτὰ ταύτας προσωπικότητας εἰς τὴν ἀπειρίαν τῶν ποικίλων συνδυασμῶν τόσον τῶν δρωσῶν δυνάμεων καὶ αἰτίων ὅσον καὶ τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν, δύο διέπουν παντοῦ ἐκτεινόμενοι νόμοι, οἱ Νόμοι τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦ Καλοῦ. Εἰς τὴν παρατηρουμένην τῶν μερῶν ἀνομοιογένειαν ὑπάρχει ἡ ταυτότης ἡ αὐτὴ τῆς ἀντιθέσεως. Εἰς τὴν μορφὴν τῶν παραγωγικῶν αἰτίων ἡ αὐτὴ πάντοτε ὑφίσταται γένεσις τοῦ ἀντιθέτου. Εἰς τὰ παραγόμενα καὶ εἰς τὰς ἐκδηλώσεις τούτων ἡ αὐτὴ πάντοτε ἰσοσθενὴς ἐπίδρασις τοῦ ἀντιδρῶντος. Καὶ τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τὸ στοιχεῖον **τὸ ἑνοῦν τὰ ἀνόμοια,** τὸ συμβάλλον τὸ ἀσύμπτωτο, τὸ παραλληλίζον τὰ ἑτερογενῆ καὶ τὸ ὑπαγάγον ὑπὸ τὸ ἓν τὰ πολλά, τὸ παρουσιάζον τέλος **τὴν Μίαν Προσωπικότητα.**

Ἡ κοινότης αὕτη τῆς ἀντιμορφίας δηλονότι παντὸς αἰτίου καὶ ἀποτελέσματος καὶ τῆς περὶ τὸ ἓν τῆς ὁλικῆς ἐνεργείας, σκοπιμότης, εἶναι ἡ ἀποτελοῦσα τὸν ἀδιάσπαστον κρῖκον τὸν ἀποτελοῦντα

συνδετικῶς τὸν ἕναν ἄνθρωπον, μὲ μίαν κυρίαν ἐνεργείαν, μὲ ἕνα οὐσιώδη σκοπὸν μὲ μίαν φροντίδα καὶ ἕνα προορισμόν.

Οὕτω δὲ πάσα δρᾶσις ἑνὸς ἑκάστου ἀνθρώπου ἢ κάλλιον μιᾶς ἑκάστης προσωπικότητας ἐκ τῶν ἐν ἡμῖν ἑπτά, πᾶσα λειτουργία νόμου ὑπὸ τὴν ποικιλίαν τῆς δημιουργικῆς μορφῆς καὶ τοῦ ἐκδηλωτικοὺ τρόπου αὐτῆς, ἕνα ἐπιδιώκει πάντοτε σκοπὸν καὶ διὰ μίαν καὶ μόνην προσωπικότητα φροντίζει κυρίως, **διὰ τὴν Πνευματικὴν,** διὰ τὴν πρόοδον αὐτῆς, θὰ ἠδύνατο τι νὰ εἴπῃ ὅτι πᾶσαι αἱ λοιπαὶ προσωπικότητες δὲν εἶναι ἢ ἐπίκουροι τῆς μιᾶς, στοιχειακαὶ δυνάμεις, συμπλέγματα προοριζόμενα διὰ τὴν ἐπικουρίαν τῆς μιᾶς τῶν ἑπτὰ προσωπικοτήτων. Διὰ τῆς ὁμοιογενοῦς ὅθεν λειτουργίας ἐνεργειῶν, διὰ πολέμου τῆς ἀντιδράσεως τῶν δρωσῶν δυνάμεων, διὰ μέσου τοῦ σάλου, ὅστις ταράσσει τὰ ἐνεργοῦντα ἀντίθετα αἴτια, εἰς τὰ παραγόμενα ἀποτελέσματα, εἰς τὰς μεταπτώσεις, εἰς τὰς κατὰ καιροὺς ἐπικρατήσεις, τῶν προσωπικοτήτων τῆς μιᾶς αὐτῶν, εἰς τὴν ἀέναον ταύτην τῶν ἀντιθέσεων ζύμωσιν, δὲν δημιουργεῖται εἰ μή **ἡ Πνευματικὴ ἐξέλιξις καὶ ἀνύψωσις.**

Ἡ ἀνισομέρεια δὲ αὕτη ἡ παρατηρουμένη μεταξὺ τῶν ἑπτὰ ἐν τῇ μιᾷ τῶν προσωπικοτήτων, εἶναι τὸ αἴτιον τὸ προκαλοῦν τὰς διαδοχικὰς ἐνσαρκώσεις πνευματικότητός τινος, διὰ τὴν ἄνοδον αὐτῆς εἰς **τὴν ἐξελικτικὴν προοδευτικὴν κλίμακα.** Αὕτη ἐπίσης εἶναι ἡ γεννῶσα τὴν μετάπτωσιν τὴν πνευματικὴν καὶ ἡ δημιουργοῦσα τὴν ἀντίστασιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τῆς αὐτῆς λογικῆς. Ἡ ἀνισομέρεια ἐπίσης αὕτη, ἡ μὴ ἁρμονικὴ συνολικὴ ἐφθημέρεια εἶναι ἡ διακρίνουσα τὴν ἀτομικὴν σύστασιν, τὸν χαρακτῆρα τὸν ἀτομικόν.

Ἐπειδὴ δὲ ἐν ἑνὶ ἀτόμῳ ἡ δυσαρμονία εἰς τὴν ἐφθυπόστατον αὐτοῦ ὁλομέλειαν εἶναι διάφορος τῆς παρατηρουμένης τοιαύτης εἰς ἕτερον ἄτομον, διὰ τοῦτο καὶ ἡ ποικιλία τῶν διαβαθμίσεων τῶν ἀναλογικῶν ποσοτικῶν σχέσεων τῶν ἑπτὰ τοῦ ἑνός, **δημιουργοῦν τὴν ἀνισορροπίαν τὴν παρατηρουμένην εἰς τὰ κοινωνικὰ συμπλέγματα.** Ἡ παρατηρουμένη ὅθεν κοινωνικὴ ἀρρυθμία, ἡ μὴ συμβιβάζουσα εἰς τὴν τοῦ αὐτοῦ εἴδους ὑπόστασιν τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀνθρωπίνων ὀντοτήτων, εἶναι προϊὸν τῆς μὴ ἰσομερῶς κατανεμομένης ἐνισχύσεως τῶν διαφόρων ὑπάρξεων τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου. Εἰς τοῦτο δὲ συμβάλλουσιν αἱ διάφοροι συνθῆκαι, αἱ παρατηρούμεναι εἰς τὰς κατὰ διάφορον τρόπον δρώσας κοινωνικὰς ὁλομελείας.

Ἵνα δὲ ἐπέλθῃ ἰσορροπία εἰς πάντα τὰ μέλη, ἅτινα συνδετικῶς ἀπαρτίζουν τὸ ὅλον μιᾶς Κοινωνίας, πρέπει πρωτίστως νὰ ἰσορροπήσωσιν πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἑπτὰ ἐν ἑνὶ

προσωπικοτήτων καὶ ἁρμονισθῶσιν αἱ δράσεις τῶν ἀντιστοίχων νόμων τῶν διεπόντων τὰς ἐνεργείας καὶ τὰ αἴτια αὐτῶν. Ὅταν πάντων ἡ ἐνέργεια στραφῇ περὶ ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἄξονα σκοπιμότητος, ὅταν εἷς καὶ μόνον κανὼν χρησιμεύσῃ ὡς παραλληλίζων τῶν ποικίλων ἐνεργειῶν τὰς κατευθύνσεις, ὅταν ἡ παρεχομένη εἰς τοὺς ἑπτὰ ἀνθρώπους τροφὴ εἶναι ποσοτικῶς ἴση, ὅταν ἡ ἀνάπτυξις τῶν ἑπτὰ ἀνθρώπων εἶναι ταυτόχρονος, τότε ἡ ἰσορροπημένη αὕτη ἐφθυπόστασις παρουσιάζει ἁρμονικωτάτας Κοινωνίας, ἐν αἷς εὐπαθεστάτη θέλει παρατηρηθῇ ἰσορροπία καὶ δι’ ἧς ἄρχεται ἡ ἐξέλιξις πρὸς τὴν ἄνοδον τοῦ ἀνθρώπου.

Πᾶσαι αἱ λοιπαὶ αὐτοῦ προσωπικότητες ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης συγχωνεύονται, ἀποβάλλουσαι τὴν ἰδίαν καὶ διακριτικὴν αὐτῶν αὐθυπαρξίαν καὶ παρουσιαζόμενοι κατὰ μικρὸν ὡς πολλαπλαῖ συγχωνεύσεις μιᾶς κυριαρχούσης ὑποστάσεως. Οὕτω κατὰ πρῶτον μὲν εἰς τὸν ἰσορροπηθέντα ἄνθρωπον, ὅταν ἡ ἐξέλιξις ἀπολύτως λαμβάνῃ χώραν ἐν τῇ προοδευτικῇ Πνευματικῇ κλίμακι, ὁ Ὑλικὸς ἄνθρωπος ἢ ἡ ὑλικὴ αὐτοῦ προσωπικότης ἀποβάλλουσα διὰ τοῦ ζωϊκοῦ θανάτου τῆς ὀργανικῆς αὐτῆς συνθέσεως τὸ ὑποστατὸν χάνεται ὡς χονδροειδές στοιχεῖον ὕλης, ἀποβάλλει τὸν αἰσθητῶς ὑλικὸν αὐτῆς χαρακτῆρα καὶ **ὑπεισέρχεται εἰς τὸ ὅλον ὑποστατὸν τοῦ Ψυχοϋλικοῦ.**

Ἡ συγχώνευσις αὕτη δίδει αὐτῇ χαρακτῆρα ἴδιον εἰ καὶ κατὰ βάθος τὸν αὐτόν, ἀπαραλλάκτως ὅπως συμβαίνῃ μὲ τὰ ὀργανικὰ ὄντα, ἅτινα παραλαμβάνοντα τὴν ἀνόργανον ὕλην ἀφομοιοῦσιν αὐτὴν καθιστῶσα ὀργανικήν. Ἤλλαξεν κατὰ ταῦτα ἡ φύσις ἢ ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς οὐχὶ ὅμως καὶ ἡ ὑπόστασις. Οὕτω δὲ κατὰ ταῦτα μόνον ἓξ παραμένουσιν ἴδιον χαρακτηρισμὸν ἔχουσαι προσωπικότητες, τῆς μιᾶς μετὰ τὸ φαινόμενον τοῦ θανάτου ἐκλειψάσης ὡς αὐτουσίου καὶ ὑπεισελθούσης εἰς τὴν γειτνιάζουσαν προσωπικότητα, ἧς οἱ νόμοι ἔχουσιν ποιὰν τινὰ ὁμοιότητα τόσον εἰς τὰ παραγωγικὰ αἴτια, ὅσον καὶ εἰς τὸν τρόπον ἐκδηλώσεως αὐτῶν μετὰ τῶν νόμων τῆς γειτνιαζούσης προσωπικότητος.

Ἀλλὰ τὸ **Ψυχοϋλικόν** ὡς ἀνωτέρω ἐξέθημεν, ἀνῆκον εἰς προσωπικότητα αὐτουσίαν μέν, πλὴν χρησιμεύουσαν ὡς σύνορα δύο διαφόρων ὀντοτήτων, ἀλλ’ ἐπαμφοτεριζούσης πλοκῆς καὶ συνθέσεως, ὑποσκελίζεται ἀπὸ τὸ καθαρῶς **Ψυχικόν,** ὅπερ κυριαρχοὺν κρατεῖ μέρος τῆς ὑλικῆς προσωπικότητος, τῆς ἐν τῷ Ψυχοϋλικῷ, καὶ διὰ τοῦ **Πνευματικοῦ - Ψυχικοῦ** παρεισάγουσα τοῦτο εἰς τὴν Πνευματικὴν προσωπικότητα ἀποτελεῖ διὰ μυστηριώδους συνδυασμοῦ τὸν περίεργον δεσμὸν τῆς **ἕκτης προσωπικότητος τοῦ Πνευματοϋλικοῦ.**

Ἡ Ψυχικὴ ὀντότης εἶναι κυρίως αὐτὴ αὕτη ἡ ζωϊκὴ ἐκδήλωσις, τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς μὲ τὴν πληθώρα τῶν αἰσθημάτων καὶ συναισθημάτων, ἅτινα ἐκ ταύτης γεννῶνται ἢ καὶ ταύτην ἐκδηλοῦντα ὁρίζουσιν. **Ἐνῶ τὸ Ψυχοπνευματικόν** εἶναι ἡ προσωπικότης ἡ ἐπαμφοτερίζουσα εἰς πνευματικὰς ἰδιότητας καὶ ψυχικὰς ἢ ζωϊκὰς ἢ ὑλικὰς τοιαύτας. Οὕτω δὲ ἡ ὑλικὴ προσωπικότης διὰ τῆς συγχωνεύσεως αὐτῆς καὶ παρεισδύσεως εἰς τὸ **Ψυχοϋλικὸν καὶ Πνευματοϋλικόν,** λαμβάνει ἴδιον χαρακτῆρα, ἰδίαν σύστασιν, ὑπαγομένη εἰς νέους νόμους καὶ περιβάλλουσα τὴν ψυχικὴν ὀντότητα διττῶς, ὡς Ψυχικὸν - Ὑλικὸν ἐντεῦθεν ὡς Πνευματικὸν - Ὑλικὸν ἐκεῖθεν. **Ὁπότε ἡ Ψυχικὴ ὀντότης, ἡ μία τῶν ἐξεχουσῶν τριῶν προσωπικοτήτων χαρακτηρίζεται ὡς προσωπικότης ἢ ὡς τὸ πεδίον ἢ τὸ μέσον δι’ οὗ ἡ ὁλομελὴς ἐνιαία ἀνθρωπίνη προσωπικότης μετέχει τῶν δύο ἀπολύτως ἀντιθέτων φύσεων τῆς Πνευματικῆς καὶ τῆς Ὑλικῆς.**

Διὰ ταύτης ἡ ὕλη ζωοποιεῖται παρουσιάζουσα τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς, διὰ ταύτης δέχεται τὴν ἐν τῇ ὀργανικῇ αὐτῆς δράσει Πνευματικὴν κυβέρνησιν, τὴν Λογικήν. Διὰ τῆς Ψυχικῆς προσωπικότητος παρουσιάζονται εἰς τὴν Ὕλην τὰ ζωϊκὰ σκιρτήματα, διὰ ταύτης δρῶσιν ἐπὶ τῆς ὕλης οἱ ἐκ τοῦ Πνευματικοῦ ἀπορρέοντος νόμοι τοῦ ὁρμεμφύτου καὶ τοῦ ἐνστίκτου. Δι’ αὐτῆς τὸ Ψυχοϋλικὸν μὲ τοὺς ἰδίους νόμους του ἔλκει τὸ ὅλον Πνευματικὸν πρὸς τὸ Ὑλικὸν ἐπικρατοῦν, καὶ δι’ αὐτῆς ὡσαύτως ἡ ὑπερβάλλουσα Πνευματικὴ προσωπικότης διὰ τοῦ Ψυχοπνευματικοῦ ἕλκει τὸ ἀντίθετον Ὑλικὸν πρὸς ἑαυτήν.

Ἡ Ψυχὴ εἶναι ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τὸ μέσον τὸ ἐξελίσσον τὸ ζωϊκὸν αἴσθημα εἰς συναίσθημα καὶ τὸ περίβλημα τὸ περιβάλλον τὸ πνευματικὸν σῶμα. Εἶναι ἡ ἐνεργοποιηθεῖσα καὶ ὑπολανθανόντως ὑπάρχουσα ἐν τῷ σώματι ζωϊκῇ δύναμις. Ζωοποιεῖ τὴν ὕλην τὴν ἄψυχον, τὴν νεκράν, ἀλλ’ ἔρχεται ἐκ τοῦ ὅλου Πνευματικοῦ, ὁπότε εἶναι σπέρμα ἐνεργείας πνευματικῆς καὶ ὁπότε τὸ Πνεῦμα ἐστὶ τὸ ζωοποιοῦν. Ἐξαπελύθη ὡς ἰδία προσωπικότης ἀπὸ τὸ Πνευματικὸν ὅλον καὶ ἄρα δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς δημιουργηθεῖσα Ὀντότης εἰ καὶ ὑπῆρχε πρὶν κεχωρισμένως δημιουργηθεῖσα ἐν τῇ ἐνιαίᾳ πνευματικῇ ὑποστάσει. **Ὡς ἴδιον «ΕΝ» ἔχον ἀρχὴν δημιουργίας θὰ ἔχῃ ὡς τοιοῦτον καὶ τέλος. Ἡ Ψυχὴ κατὰ ταῦτα γεννηθεῖσα θὰ ἀποθάνῃ.** Ἀλλ’ ὁ θάνατος αὐτῆς οὐδὲν ἄλλον θέλει εἶναι ἢ ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἰδίου αὐτῆς χαρακτῆρος, τῆς ἰδιομόρφου αὐτῆς προσωπικότητος μέ τοὺς ἰδίους νόμους. Οὐδὲν ἄλλο ἢ ἐξαφάνισις τοιαύτης μορφῆς καὶ ἀλλαγῆς εἰς ἑτέραν ἢ κάλλιον εἰπεῖν συνυπάρξεως μεθ’ ἑτέρας καὶ συγχωνεύσεως. **Καθ’ ὅτι ὁ θάνατος δέν ὑπάρχει εἰς τὰς δημιουργικὰς καὶ δημιουργημένας ὑποστάσεις, εἰ μὴ μόνον ἡ ἀλλαγή.**

Ἡ Ψυχικὴ προσωπικότης εἶναι προϊὸν τοῦ Νόμου τῆς Πνευματικῆς καθόδου, ἡ δ’ ἐξαφάνισις αὐτῆς, τοῦ Νόμου τῆς Πνευματικῆς ἀνόδου δημιούργημα, ἵνα οὕτω συντελεσθῇ ἡ εἰς τὸ ΕΝ κατάληξις τῆς ἐκ τοῦ Ἑνὸς δημιουργηθείσης τριπλῆς ὑποστάσεως, τῆς διαγραφούσης οὕτω τὸν κύκλον τῆς Πνευματικῆς ἐξελίξεως. Οὕτω δὲ ὁ νόμος τῆς συγχωνεύσεως, ὁ δρῶν κατὰ τὴν ὅλην διαδρομὴν τῆς πνευματικῆς προοδευτικῆς κλίμακος, εἶναι ὁ ὠθῶν τὰς ἰδιομόρφους ἑτέρας προσωπικότητας εἰς τὴν ὑπεισαγωγὴν αὐτῶν τούτων εἰς τὴν μίαν προσωπικότητα τὴν κυρίως ὁρίζουσαν τὰς πνευματικὰς ὀντότητας. Συγχωνευόμεναι αἱ ὑποστάσεις ἀκολουθοῦσι τὴν ἑξῆς σειράν.

Τὸ Ὑλικὸν διὰ τοῦ φυσιολογικοῦ θανάτου ἢ κάλλιον εἰπεῖν διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ἰδίου χαρακτῆρος, ὑπεισέρχεται ὡς ἀνωτέρω ἐξέθημεν εἰς τὸ **Ψυχοϋλικόν,** ἐνῶ διὰ τοῦ **Ψυχικοῦ,** κατὰ τὸν νόμον τῆς ὑπερβατῆς ψυχικῆς ἕλξεως, εἰς τὸ **Πνευματικόν.** Τὸ **Ψυχοϋλικόν,** ἐν ᾧ ἐνέχεται τὸ **Ψυχικόν,** ἔχον ὁμοιογένειαν εἰς τὸ ἓν τῶν συνθετικῶν του παραγόντων μετὰ τοῦ **Πνευματοϋλικοῦ,** ἀφιστάμενον τοῦ καθαρῶς Ὑλικοῦ σχηματίζει συνθετικῶς τὸ **Πνευματοψυχικόν,** ἐνῶ παρατηρεῖται ἡ ἰδία λειτουργία ἕλξεως, ὁπόταν παραμένουν αἱ ὑποστάσεις **τοῦ Πνευματοψυχικοῦ, τοῦ Πνευματικοῦ καὶ τοῦ Ὑλικοῦ. Ἀλλὰ τὸ μὲν Πνευματικὸν ἔχεται τοῦ Ψυχικοῦ, ὅπερ ἔχεται τοῦ Ὑλικοῦ ὡσαύτως.**

Ἀλλὰ κατὰ τὰ ἀνωτέρω τὸ Ὑλικὸν παρεισφρῦον εἰς τὸ Ψυχικόν, ὅπερ ἔχεται τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι ἅμα καὶ εἰς τὸ Πνευματικὸν διὰ τοῦ ψυχοπνευματικοῦ, ὅτε δημιουργεῖται συμφυῶς μία οὐδετέρα κατάστασις τῆς **αἰθεριώδους Ψυχοπνευματοϋλικῆς Ὀντότητος, ἥτις ἐξελισσομένη ἐξικνεῖται εἰς τὸ Ἄϋλον, τὸ χαρακτηρίζον τὸ συγχωνευτικόν ΕΝ Ἀναλλοίωτον, τὸ ὕστατον σημεῖον τῆς Πνευματικῆς ἐξελίξεως, ἀφ’ οὗτινος ἄρχεται ἡ Ἄπειρος ἐξέλιξις τῆς αὐτῆς ὑποστάσεως ἀπείρως ἐξελισσομένης πρὸς Ἄπειρον.**

Ὥστε ἐν τῷ Ἀπείρῳ τὸ πᾶν τείνει πρὸς Ἄπειρον, ἵνα ἐκτεινόμενον ὡς αὐτὸ εἰς τὸ αὐτὸ Ἄπειρον μείνῃ ὡς τοιοῦτον εἰς τὸ αὐτὸ Ἄπειρον, εἰς τό ΕΝ Ἄπειρον. Καὶ ὁ Θεὸς ἄρα, Ἄπειρος ΩΝ καὶ ἐν τῷ Ἀπείρῳ καὶ συνέχων τὸ Ἄπειρον εἶναι ἡ Ὑστάτη Ἐξέλιξις, ἡ Ἀναλλοίωτος, ὁ τριχῶς δρῶν καὶ ΩΝ ΕΝ. Πρὸς τό ΕΝ τοῦτο τρέχει καὶ ἡ ἀνθρωπίνη προσωπικότης διὰ τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς ὡς Ἀΰλου. **Πᾶσα πνευματικὴ Ὀντότης κινεῖται πρὸς τὸ ΕΝ τοῦτο τὴν Θεοποίησιν αὐτῆς.**

Τὸ πνευματικὸν εἶναι τοῦ ἀνθρώπου, ἐξ οὗ ἀπέρρευσαν τὸ τὲ Ψυχικὸν καὶ τὸ Ὑλικὸν αὐτοῦ ὄν, εἶναι ἡ προσωπικότης ἡ διαγράφουσα **τὴν πρὸς Θεοποίησιν ἐξελικτικὴν τροχιάν.** Τὸ Ψυχικὸν ἢ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ Ὑλικὸν αὐτοῦ μετέχοντα κατόπιν τῶν διαδοχικῶν συγχωνεύσεων αὐτῶν καὶ τοῦ Πνευματικοῦ θέλουσι ἀποβάλλει τὸν χαρακτῆρα αὐτῶν λαμβάνοντα οἵαν ὑπόστασιν εἶχον καὶ πρὶν ἐν τῷ Πνευματικῷ, τῷ προϋπάρχοντι καὶ μόνῳ ὑφισταμένῳ. **Κατὰ ταῦτα τὸ μὴ θνῆσκον εἶναι τὸ Πνεῦμα, τῆς Ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τοῦ Ὑλικοῦ τουτέστιν ἀνθρώπου ἐχόντων τέλος ὡς ἐχόντων ἀρχὴν δημιουργίας.**

Τὸ τὲ Ψυχικὸν καὶ τὸ Ὑλικὸν εἶχον τὰ σπέρματα τῆς ὑπάρξεως αὐτῶν εἰς τὸ ὅλον τοῦ Πνευματικοῦ κατὰ τὸ ποιὸν ἢ τὸν τρόπον ἐνεργείας καὶ ἐκδηλώσεως αὐτῶν. Οὕτω δέ κλείεται ὁ κύκλος ὃν διέγραψεν ἡ Πνευματικὴ προσωπικότης τοῦ ἀνθρώπου, τὸ μὲν ἀκολουθοῦσα **τὸν Νόμον τῆς Καθόδου** καὶ παρουσιάζουσα τὰς ἑπτὰ ἰδιομόρφους προσωπικότητας, τὸ δὲ ἀκολουθοῦσα **τὸν Νόμον τῆς Ἀνόδου** δι’ οὗ κατόπιν, βαθμιαίων συγχωνεύσεων τῶν ἑπτὰ προσωπικοτήτων καὶ καταλήγουσα εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀρχῆς, φθάνει **εἰς τό ΕΝ ἐξ οὗ ἀπέρρευσεν.** Δημιουργεῖται δὲ οὕτω κατὰ μικρὸν **τὸ Ἑνιαῖον τριπλοῦν ἢ τὸ τριπλοῦν ΕΝ, τὸ Ψυχοπνευματοϋλικὸν ἢ καὶ καθαρῶς τὸ Πνευματικὸν Αἰθεριῶδες, τὸ Πνευματικὸν Ἄϋλον.**

Εἰς τὴν καθαρῶς Πνευματικὴν προσωπικότητα, τὴν κυρίαρχον καὶ γενέτειραν τῶν λοιπῶν, ὡς ἀνωτέρω ἐξέθημεν, θέλουσιν ὑπεισέλθη τὸ τὲ Ὑλικὸν καὶ Ψυχικόν, ἅτινα ὡς ἰδιόμορφοι μὲν προσωπικότητες θέλουσιν ἀποθάνει ἢ θέλουσι ἐξαφανισθῇ, πλὴν ὡς Πνευματικά παραμένοντα σπέρματα, ὡς καὶ τὸ πρὶν ἦσαν, θέλουσι μείνει **Ἀδιάφθορα, Ἀθάνατα, Ἀναλλοίωτα, Αἰώνια.** Εἶναι μέρη ὑπολογίζοντα πάντοτε τὸ Πνευματικὸν ποιὸν καὶ ποσόν. Ἀνήκουσιν εἰς αὐτὸ τὸ Πνευματικὸν σῶμα, εἶναι αὐταὶ αἱ χεῖρες ἢ πόδες αὐτοῦ δι’ ὧν κινεῖται, αὐτὴ ἡ καρδία δι’ ἧς ζῇ. **Τὸ πνεῦμα δὲν ἐννοεῖται ἄνευ τῆς ἐννοίας τῆς Ζωῆς ἢ κάλλιον τῆς ζωϊκῆς ἰδιότητος, ἥτις πάλιν δὲν δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ ἄνευ Ὕλης.**

Ὥστε τὰ ἰδιόμορφα ταῦτα στοιχεῖα ἔχονται ἀλληλενδέτως καὶ κατὰ τρόπον δηλοῦντα τὸ ἑνιαῖον καὶ ἀναπόσπαστον τούτων. Κατὰ ταῦτα τῆς δημιουργίας τῆς Ὑλικῆς προσωπικότητος καὶ τῆς Ψυχικῆς τοιαύτης ἡ ἀρχὴ ὀφείλετο, **εἰς τὸν Νόμον τῆς Πνευματικῆς Καθόδου ἢ Πτώσεως,** ἧς ἕνεκα ἐδημιουργήθησαν αὗται ἵνα κατορθωθῇ ἡ Πνευματικὴ κυριότης νὰ προσανατολίζηται πρὸς τὰς νέας συνθήκας, ἃς αὐτὴ αὕτη ἐδημιούργησεν.